

Arrest

nr. 342 028 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. N. BOKORO
Marsveldplein 5/14
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026 .

Gelet op de pleitnota van 11 februari 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC SPC op 18.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: N.N.
voornaam: E.
[...]
nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias: L.Q. [...], Frankrijk

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC op 18.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: L.Q. [...], Frankrijk

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC op 18.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: L.Q. [...], Frankrijk

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC op 18.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod voor drie jaar opgelegd op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC SPC op 18.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : N.N.

voornaam : E.

[...]

nationaliteit : Kameroen

In voorkomend geval, alias:L.Q. [...],Frankrijk

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC op 18.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt in haar pleitnota de volgende exceptie op:

“Op 24/9/2024 is verzoeker gerepatrieerd naar Kameroen, de eerste bestreden beslissing is dan ook uitgevoerd: [...]

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemd artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het beroep is onontvankelijk.”

2.1.2. Luidens de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek.

Verzoeker maakt ook het voorwerp uit van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarin het volgende wordt gesteld:

“De beslissing tot verwijdering van 18.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod”

en

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.”

De verwijderingsmaatregel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zelfs al is hij uitgevoerd, vormt dus de grond op basis waarvan het inreisverbod werd opgelegd. Gelet op het feit dat verzoeker onder meer een middel aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing die betrekking heeft op het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek, en geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898) heeft verzoeker nog steeds een belang bij zijn beroep.

2.1.3. De exceptie kan niet worden bijgetreden.

2.2. Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel genomen uit de feitelijke appreciatiefout, de schending van artikel 74/14 §1 en §3,1° van de wet van 15 december 1980 en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, teksten die aan elk individu een recht op familieleven erkennen en het recht op eerbiediging van het privé- en familiaal leven;

A/ Eerste onderdeel :

Volgens artikel 74/14 § 1: “§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.”

“Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.”

§ 3, 1° : “Er kan warden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat” (...)

Verzoeker woont in Griekenland, waar hij sinds het jaar 2023 een verblijfsvergunning heeft gekregen, en op 18 april 2024 zat verzoeker in de internationale trein op weg naar Keulen. Hij wilde via Duitsland naar Griekenland gaan;

Deze feiten werden niet in rekening genomen bij de appreciatie van de feiten inzake en de behoeftanalyse verder uit te werken;

De aangevochten beslissingen werden in haast genomen, zonder overweging van al de elementen aanwezig in het administratief dossier van Verzoeker;

Volgens de tegenpartij zou Verzoeker hebben valse of misleidende informatie gebruiken, of valse documenten gebruiken, wat Verzoeker formeel betwist;

Er blijkt uit het dossier dat er geen strafrechtelijke vervolging tegen Verzoeker is ingesteld;

In casu, is er geen risico op onderduiken aangetoond;

Gelet op de appreciatie van de elementen vervat in het administratief dossier van Verzoeker, blijkt er dat de feitelijke appreciatie gedaan door tegenpartij manifest foutief is, in de schending van artikel 74/14 § 1 van de wet van 15 december 1980 alsook 74/14 § 3, 1°;

B/ Tweede onderdeel:

Volgens artikel 8 EVRM, « Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondence.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen » ;

Na de vasthouding van Verzoeker (Bijlage 13 septies) (eerste beslissing), en na de betekening van het inreisverbod (bijlage 13 sexies) (tweede beslissing), de aangevochten beslissingen, doordat zij het familiaal verblijf aan Verzoeker weigeren, verhinderen hier de voorzetting van een normaal en effectief privé- en familieleven, die zich al had opgebouwd samen met de erkende kinderen door Verzoeker in Frankrijk ;

Bovendien is het fundamenteel principe die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens beheerst, die van de niet-inmenging van de publieke autoriteiten in de uitoefening van de rechten die er zijn erkend en dat de uitzondering die de inmenging vertegenwoordigt, slechts toegelaten is indien meerder voorwaarden vervuld zijn.

Geëist wordt dat:

Deze inmenging door de wet voorzien is;

Zij een legitiem doel nastreeft;

Zij noodzakelijk is in een democratische samenleving, dit wil zeggen proportioneel aan het nagestreefde doel: « in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen »;

Zodoende verhindert tegenpartij dat Verzoeker van een gezinshereniging zou kunnen genieten, leven met zijn kinderen;

In casu laat geen enkel concreet element toe te beweren dat Verzoeker en zijn kinderen gezin kunnen niet samen een duurzaam levensgemeenschap zouden vormen.

De toepassing van artikel 8 van het EVRM moet in casu worden ingeroepen ondanks het feit dat deze bepaling niet als dusdanig het recht voor een persoon om een land, waarvan zij geen onderdaan is, te betreden en er zich te vestigen, niet zou verzekeren.

In tegenstelling tot deze stelling, de eisen genomen uit de rechtspraak van het EHRM betreffende artikel 8 van het EVRM, verplichten de administratieve autoriteit aan te duiden in welke zin zij, zoals het voorziet het arrest EVRM dd. 31/01/2006 (RODRIGUES DA SILVA EN HOOGKAMER T. NEDERLAND (verzoek nr. 50435/99)), "een juiste evenwicht heeft toegepast tussen de concurrerende belangen van de individu en die van de gemeenschap in haar geheel" (in dezelfde zin Rb. Hoei 14/11/2002)."

3.2. De eerste bestreden beslissing legt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op in toepassing van artikel 7, eerste lid 1° en 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Enerzijds stelt zij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Anderzijds meent zij dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, aangezien volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC op 18 april 2024 verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten. Vervolgens staat zij verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien er een risico op onderduiken bestaat, respectievelijk verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op grond van de vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, wordt de tweede bestreden beslissing, een inreisverbod, genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor een duur van drie jaar. In deze motieven herhaalt de verwerende partij de vaststellingen aangaande de openbare orde.

3.3. Verzoeker voert geen betwisting omtrent de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten

In een eerste middelonderdeel viseert hij de toepassing, in de eerste bestreden beslissing, van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond voor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker betoogt ter zake dat er geen rekening is gehouden met alle elementen in het dossier en dat er

geen risico op onderduiken is aangetoond. Hij stelt dat de appreciatie van de feiten manifest foutief is waardoor de artikelen 74/14, §1 en §3, 1° van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. *Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verwerende partij baseert haar beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op voornoemde gronden, enerzijds omdat er een risico op onderduiken bestaat (1°) en anderzijds omdat verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde (3°). Elk van deze gronden volstaat op zich om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. Waar verzoeker dus enkel de schending aanvoert van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gaat hij eraan voorbij dat dit geen afbreuk doet aan de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet.

In het kader van de toepassing van de laatst vermelde bepaling, heeft de verwerende partij zich gesteund op de bevindingen van het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC SPC, luidens hetwelk verzoeker op 18 april 2024 op heterdaad werd betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en bezit van valse geldbiljetten.

Verzoeker betwist formeel dat hij valse of misleidende informatie heeft gebruikt, of valse documenten heeft gebruikt. Hij betoogt dat uit het dossier blijkt dat er geen strafrechtelijke vervolging tegen hem is ingesteld.

In het verslag van de spoorwepolitie van 18 april 2024, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt het volgende gesteld:

“Nature des faits constatés (modus operandi, éléments d'identification) :

D.S.,J. (18/04/24 13:47):

Ce jour a 12:20 heures, l'intéressé est interpellé en gare de Bruxelles-Midi avec l'appui de la Douane Française en civile. Il appert que l'intéressé est en possession de faux billets (argent) et de tous les produits nécessaires a la fabrication de ces derniers (methode "wash-wash"). L'intéressé est également en possession d'une fausse carte d'identité française et s'identifie dans un premier temps comme étant le nommé N.E. [...]. Cette carte d'identité française est fausse et de plus est signalée dans le cadre OBJET RECHERCHE AUX FINS DE PREUVE DANS UNE PROCEDURE PENALE - ART. 38(1) DE la DECISION SIS II.

L'intéressé nous présente un passeport français où il se nomme L.Q. [...]. Après vérifications, il appert que le passeport serait un Look A like (passeport modifié avec la photo de l'intéressé).

Après inventaire l'intéressé a 3000 faux billets en sa possession. 1 faux document d'identité français ainsi qu'un passeport falsifié.”

“Aard van de vastgestelde feiten (modus operandi, elementen van identificatie):

D.S.,J. (18-04-24 13:47):

Vandaag om 12:20 uur werd betrokkene aangehouden op station Brussel-Zuid met de steun van Franse douanebeambten in burgerkleding. Het blijkt dat betrokkene in het bezit is van valse bankbiljetten en alle benodigde materialen voor de productie ervan (met behulp van de "wash-wash"-methode). Betrokkene is ook in het bezit van een valse Franse identiteitskaart en identificeert zich aanvankelijk als N.E. [...]. Deze Franse identiteitskaart is vals en staat bovendien geseind als GEZOCHT voorwerp ALS BEWIJS IN een STRAFPROCEDURE - ART. 38(1) VAN het SIS-II- besluit.

Betrokkene toont ons een Frans paspoort waarin hij zichzelf L.Q. [...] noemt. Na controle blijkt dat het paspoort een Look A Like is (een paspoort dat is aangepast met de foto van betrokkene).

Na inventarisatie bleek de persoon in het bezit te zijn van 3.000 valse bankbiljetten, een vals Frans identiteitsbewijs en een vervalst paspoort.” (vrije vertaling)

Hieruit blijkt dus dat verzoeker wel degelijk op heterdaad is betrapt op feiten van het gebruik van een vals paspoort, een valse Franse identiteitskaart en in het bezit zijn van valse geldbiljetten. Bovendien blijkt hieruit ook dat verzoeker gebruik maakt van meerdere identiteiten. Het loutere feit dat verzoeker deze feiten formeel betwist, zonder meer, volstaat niet om deze vaststellingen op heterdaad door de politie onderuit te halen. Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk heeft gehandeld door zich te steunen op dit politieverlag om toepassing te maken van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Het feit dat er geen strafrechtelijke vervolging is ingesteld tegen verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. In de mate immers dat verzoeker hiermee doelt op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit niet belet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Aangezien verzoeker geen andere argumenten ter zake aanvoert, blijft de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet overeind en volstaat dit om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De toepassing van artikel 74/14, §3, 1° inzake het risico op onderduiken is derhalve overtollig en verzoeker heeft geen belang bij het aanvechten van dit motief.

Waar verzoeker betoogt dat hij een Griekse verblijfsvergunning heeft en een onvertaald stuk ter staving daarvan voegt bij zijn verzoekschrift en hekelt dat daarmee geen rekening is gehouden, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij dit zelfde stuk aan de Griekse autoriteiten heeft voorgelegd met de vraag om verzoeker terug te nemen. De Griekse autoriteiten hebben daarop het volgende geantwoord:

“Regarding your return request for the national of Cameroon E.N.N., we would like to inform you that we cannot accept his return to Greece, since the person has no right of legal stay in Greece.”

“Met betrekking tot uw verzoek tot terugkeer van de Kameroense staatsburger E.N.N., willen wij u mededelen dat wij zijn terugkeer naar Griekenland niet kunnen accepteren, aangezien de persoon geen recht op een wettig verblijf in Griekenland heeft.” (vrije vertaling)

Verzoekers betoog dat hij over een Griekse verblijfsvergunning beschikt, mist dus feitelijke grondslag. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten om daarmee geen rekening te hebben gehouden. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de beide bestreden beslissingen motieven heeft opgenomen voor de hypothese dat verzoeker over een geldige verblijfstitel beschikt die is afgeleverd door een van de Schengenlidstaten, *quod non in casu*.

Samengevat maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van een feitelijke appreciatiefout of van een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. In zijn tweede middelonderdeel, gericht tegen de beide bestreden beslissingen, beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het

verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich op zijn reeds opgebouwde privé- en gezinsleven met zijn erkende kinderen in Frankrijk. Hij stelt dat doordat de bestreden beslissingen “*het familiaal verblijf aan verzoeker weigeren, (zij) (...) hier de voorzetting van een normaal en effectief privé- en familieleven verhinderen*”. Hij hekelt dat de bestreden beslissingen verhinderen dat verzoeker van een gezinshereniging zou kunnen genieten om te leven met zijn kinderen. Hij meent dat er sprake is van een inmenging en hekelt dat de verwerende partij geen belangenafweging heeft uitgevoerd.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissingen geen “familiaal verblijf” aan verzoeker weigeren. Immers blijkt nergens uit dat verzoeker in België een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend.

Verder stelt de Raad vast dat beide bestreden beslissingen een motivering bevatten aangaande artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij stelt namelijk vast dat verzoeker niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Hij wijst er wel op dat hij erkende kinderen in Frankrijk heeft en legt hiervan stukken neer bij zijn verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat verzoeker België en de Schengenlidstaten moet verlaten tenzij hij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. In het inreisverbod wordt gesteld dat, wanneer verzoeker in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, het enkel geldt voor het grondgebied van België. Verzoeker toont bij de uiteenzetting van zijn middel niet aan dat hij een verblijfstitel heeft in Frankrijk, laat staan dat hij een verblijfstitel heeft op grond van de aanwezigheid van zijn kinderen aldaar. De Raad heeft ook reeds vastgesteld dat verzoeker niet beschikt over een Griekse verblijfstitel. Van een inmenging in zijn gezins- of privéleven is dan ook geen sprake: het tweede lid van artikel 8 van het EVRM speelt in deze omstandigheden überhaupt niet. Verder toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden een belangenafweging moest doen in het licht van artikel 8 van het EVRM in het licht van de aanwezigheid van verzoekers kinderen -voor zover dat al zou zijn aangetoond- in Frankrijk.

In de mate dat verzoeker zich beroept op een gezinsleven met zijn kinderen in Frankrijk en daargelaten de vraag of één en ander afdoende is aangetoond met de stukken die hij bij het verzoekschrift voegt, komt het hem toe om zich te richten tot de Franse autoriteiten met het oog op toegang en de afgifte van een verblijfstitel om zich alsnog te kunnen voegen bij zijn kinderen in Frankrijk. Ter zake wijst de Raad nog op het bepaalde in artikel 11.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Deze bepaling voorziet dat de lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, vooraf overleg pleegt met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en rekening houdt met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Gelet op het eerste lid van deze laatste bepaling kan worden aangenomen dat *in casu* Frankrijk op grond van internationale verplichtingen, zoals deze op grond van artikel 8 van het EVRM, de mogelijkheid heeft om verzoeker een verblijfstitel af te geven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.5. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS